

elkerülhetetlen, és hogy mulandóak
a levelek. Tudják, de őszinteséget
csak csenevész fák engednek meg maguknak.
Ők tudnak valamit e ritkán felfedett,
titokzatos törzsről.

Payer Imre

MAGYAR TÁJ ALKAIOSZ-PHOTOSHOPPAL

Legyek cikáznak hajdani parkolón.
Az elhagyott háztömb doha néma, mint
hullára száradó verejték.
Körben a gaz tele van szeméttel.

Nem tudni: gyár volt, napragyogó hotel.
Ma csak rideg rom. Nincs neve. Légvonat
fut át poros zöld, ócska barna
csarnokokon, szoba drapp magányán.

Lakatlan emlék. Rozsdaremény. Üres.
Pállott pirossá erjed az alkonyat.
Távolba néz kietlen ablak,
s hozza a távol a vak zsvajgást.

Az utca végén torz bodegában a
rekedt vicsorgás, bőszt röhögés kiforr
s kiér a tájra, mint csalódott
este – ez ő! –, ama régi piktör.

És összegyűjti, fölkeni tomboló
égboltra talmi színeit – édenít.
A földi ázott-sárga, szürke:
bíbor, ezüst ragyogás a felhőn.

*

Szétszedve másképp programoz, átvétít,
Alkaiosz-program lét-photoshopja, s így
juhászgyuláson visszacsillan,
mondja a színeit át szavakba.